Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1905 — Ἀριθ. 846

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ μητέρες καὶ τὸ ἔγκλημα.—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. — Ἀπὸ τὴν τὴν ἔκθεσιν.—Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν (κατὰ μετάφρασιν δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστορ. κ. Κ. Παρρεν).—Περίεργοι γάμοι.—Οἱ νέοι συρμοὶ (ὑπὸ Παρισινῆς) — Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὰς ἡμέρας αὐτὰς μὲ τὰ πλέον μαῦρα χρώματα ἐν ἔγκλημα παιδοκτονίας, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πλέον συμπαθῆ καὶ πρασινόλουστα προάστεια τῶν Ἀθηνῶν.

Θὰ ἐπίστευέ τις, ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἡ φύσις εἶναι ὡραία καὶ γόνιμος εἰς βλάστησιν καὶ ὅπου ὁ οὐρανὸς μειδιᾷ τὰ καλλίτερα μειδιάματά του, οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀγαθώτεροι καὶ αἱ κακίαι καὶ τὰ αἴσχη τῶν πόλεων δὲν εὑρίσκουν εὐκόλως ἄσυλον καὶ φιλοξενίαν.

Δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι παντοῦ ὁ ἴδιος καὶ τὰ ἀναγραφόμενα κατὰ καιροὺς ἐγκλήματα τῶν χωρικῶν καὶ ἀγροτικῶν πληθυσμῶν δὲν ὑστεροῦν πολύ, ὅταν δὲν συμβαίνει νὰ ὑπερβαίνουν, τὰ ἐγκλήματα τῶν πόλεων

Τὸ λάθος ἐν τούτοις εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν εἶναι βεβαίως τόσον εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον εἰς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ τὴν παράδοσιν καὶ τὸν νόμον, ὑπὸ τὸ περιβάλλον τῶν ὁποίων τὸ ἔγκλημα κυοφορεῖται.

Ἡ παιδοκτονία, ἐκτελουμένη μάλιστα ἀπὸ μητέρα, ἡ ὁποία συνήθως εἶναι νέα, ἀποτελεῖ ἕνα τόσον φοβερὸν τερατούργημα, ὥστε νὰ μένῃ ἄλυτον αἴνιγμα ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τῆς παιδοκτόνου, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις, ὡς πᾶσαν γυναῖκα, ἐφωδίασε μὲ στοργὴν μεγάλην καὶ ἄπειρον.

Τὰ ἀγριώτερα καὶ θηριωδέστερα τῶν ζώων ὑπῆρξαν πάντοτε ἀπέναντι τῶν μικρῶν των τρυφερώτατα, δὲν ὑπάρχει δὲ τίποτε συγκινητικώτερον τῶν θηλέων ζώων, τὰ ὁποῖα καταφεύγουν εἰς μυρία τεχνάσματα καὶ ἀναπτύσσουν ἔνστικτα νοημοσύνης καὶ ἀντιλήψεως ἐκτάκτου, προκειμένου νὰ ὑπερασπίσουν τὴν ζωήν, ἢ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εὐτυχίαν τῶν νεογνῶν των.

Πῶς λοιπὸν ἡ γυναῖκα, τὸ τρυφερὸν καὶ εὐαίσθητον αὐτὸ πλάσμα σκληρύνεται τόσον καὶ χάνει πᾶν αἴσθημα στοργῆς καὶ μεταβάλλεται ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην εἰς τέρας ἀπάνθρωπον, ἀπέναντι ἑνὸς ἀθώου καὶ τρυφεροῦ βρέφους, τὸ ὁποῖον εἶναι αἷμά της καὶ σπλάγχνα της καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ὑπὸ ἄλλας συνθήκας θυσιάζει καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν της.

Καὶ πῶς εἶναι πιστευτὸν ὅτι ἡ μόλις ἀπαλλαγεῖσα τῶν ὠδίνων τῆς μητρότητος εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὸ ψυχικὸν σθένος καὶ τὴν διαύγειαν τῶν αἰσθήσεων τόσον ἰσχυρὰ καὶ ἀκμαῖα, ὥστε εὐθὺς ἀμέσως νὰ συλλαμβάνῃ καὶ ἐκτελῇ ἐν τόσον τρομερὸν κακούργημα ;

Ἐὰν ὁ νομοθέτης ἦτο δικαιότερος εἰς ὅλα τὰ τοιαύτης φύσεως ἐγκλήματα, θὰ ἀνεζήτει τὸν πατέρα, τὸν ἠθικόν, ἀλλὰ καὶ συχνότατα τὸν πραγματικὸν αὐτουργόν, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος θεωρεῖ καὶ ἀπέναντι τῆς γυναικὸς καὶ ἀπέναντι τοῦ τέκνου καὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας ἐντελῶς ἀνεύθυνον.

Τὴν παιδοκτονίαν δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ φυσικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος νὰ ἐκτελῇ αὐτὴ ἡ μητέρα. Ἀλλὰ ποῖος τότε ἔχει συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν μικρὰν αὐτὴν ὕπαρξιν, ποῖος νὰ σβύσῃ τὴν κραυγὴν τὴν παιδικήν, ἡ ὁποία θὰ μαρτυρήσῃ τὴν προδοθεῖσαν τι-

μὴν μιᾶς οἰκογενείας, τοὺς ἀθετηθέντας ὅρκους, τὴν ἀπάτην καὶ τὸ μέγα καὶ πραγματικὸν ἔγκλημα τῆς διαφθορᾶς;

Ποῖος ἄλλος παρὰ ὁ πατήρ, ὁ φυσικός, τὸν ὁποῖον κοινωνία ἀδιάφορος καὶ νόμος μωρὸς καὶ πρόληψις γελοία δὲν θέλει κἂν νὰ γνωρίζῃ, δὲν θέλει κἂν νὰ φκνῇ ὑποπτευόμενος, ἐνῷ ὅλην τὴν μῆνιν καὶ ὅλην τὴν σκληρὰν καὶ ἀπάνθρωπον αὐστηρότητά του ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς προδοθείσης καὶ ἐγκαταληφθείσης.

Καὶ ἐὰν εἰς ἄλλας χώρας μητέρες ἐγκληματοῦσαι ἀπαντοῦν καὶ εἰς ἄλλας ἡλικίας τῶν παιδιῶν των, εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως, ὅπου τὸ εἶδος τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ εἶναι ἐντελῶς ξένον, εἶναι δυνατὸν καὶ φυσικὸν ἡ τοιαύτη βρεφοκτονία νὰ ἀκμάζῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν;

Τὸ κακὸν ἐν τούτοις αὐξάνει καθ' ἡμέραν, λέγουν οἱ διάφοροι ἠθικολόγοι τῆς καθημερινῆς χρονογραφίας καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν ἐπέμβασιν τοῦ κλήρου καὶ τῶν λαϊκῶν καὶ θρησκευτικῶν ῥητόρων, ὅπως ὑποδείξουν ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημα καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἄσυλον, τὸ ὁποῖον θὰ θέσῃ περιωρισμὸν εἰς τὸ κακόν.

Ἀλλὰ τὰ ἐγκλήματα εἶναι γνωστόν, ὅτι, ὅταν διαπράττωνται ἐκ προμελέτης καὶ ἐν τῷ κρυπτῷ προδίδουν εἰς τοὺς ἐγκληματοῦντας πλήρη γνῶσιν τῆς σοβαρότητός των καὶ ὅτι συνήθως τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα αὐξάνουν καὶ γενικεύονται ὀφείλονται εἰς τὴν ἀτιμωρησίαν τῶν αὐτουργῶν αὐτῶν. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀφότου ἐδημιουργήθησαν νόμοι καὶ καθιερώθησαν λειτουργοὶ αὐτῶν ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον νὰ ἔλαβεν εὐρυτέρας διασπάσεις ἀπὸ τὴν βρεφοκτονίαν, ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον ὅτι οἱ πραγματικοὶ αὐτουργοὶ αὐτοῦ ἔμειναν πάντοτε ἀκαταδίωκτοι καὶ ἀτιμώρητοι.

Καὶ μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη, ὅπου αἱ γοναῖκες τοῦ κόσμου ὅλου ἀφυπνίσθησαν εἰς αἴσθημα ἀλληλεγγύης καὶ ἀδελφοσύνης μεταξύ των καὶ ὅπου αἱ μᾶλλον ἀνεπτυγμέναι ἐξ αὐτῶν ἀνέλαβον τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπερασπίσεως καὶ περιφρουρήσεως κατὰ τῶν παντοειδῶν ἀδικιῶν, εἰς τὰς ὁποίας νόμοι ἄδικοι καὶ μεροληπτικοὶ τὰς ἐκθέτουν, μόνον κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ ἔτη ἤρχισε νὰ γίνεται κάποια συστηματικὴ καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐργασία πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ κακοῦ.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας μὲ τὸν τελευταῖον νόμον, ὃν ἐπεκύρωσε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς πατρότητος καὶ συμμερισμὸν τῶν εὐθυνῶν τῶν γονέων εἰς τὰ ἐκ φυσικῶν δεσμῶν γεννώμενα τέκνα, ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς κοινωνικῆς πληγῆς, ἕνα δάκτυλον ἐφωδιασμένον μὲ ὅλα τὰ ὄργανα τὰ ὁποῖα ἀνακόπτουν καὶ ξερριζώνουν τὰ χρόνια ἕλκη καὶ ἀποδίδουν εἰς τὴν κοινωνίαν ὑγιεῖς καὶ ἀρτίους ὀργανισμούς.

Τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς Γερμανίας υἱοθέτησαν καὶ πολλαὶ Ἀμερικανικαὶ Πολιτεῖαι, ὑπάρχει δὲ ἐλπὶς ὅτι μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ τὴν ἐκπολιτιστικὴν συμβολὴν τῆς γυναικὸς εἰς τὸ ἀναδιοργανωτικὸν ἔργον τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ κακὸν αὐτό, ἂν δὲν θεραπευθῇ ἐντελῶς, θὰ μετριασθῇ καὶ θὰ ἐλαττωθῇ πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνικῆς καὶ οἰκογενειακῆς εὐτυχίας καὶ ἀλληλεγγύης.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Γ'.

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἠννόησα περισσότερον καὶ δὲν ἠσθάνθην καλλίτερα τὸ *θάλαττα, θάλαττα* τῶν μυρίων τοῦ Ξενοφῶντος, ὅσον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν κυνικῶν καυμάτων τῆς διαμονῆς μας εἰς Βενετίαν. Ποιὸς ξέρει οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ πόσην ζέστην ἐψήνοντο εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῆς Ἀσίας, ὥστε ἡ θέα καὶ μόνη τῆς θαλάσσης νὰ τοὺς ἔδωκε τὴν ἐλπίδα ὄχι μόνον τῆς ἐπανόδου εἰς τὴν πατρίδα, ἀλλὰ καὶ ὀλίγης δροσιᾶς καὶ ἀνακουφίσεως.

Καὶ πραγματικῶς ὅταν ἡ ζέστη μεταβάλλῃ τὸ σῶμα εἰς ἕνα ἡφαίστειον, τὸ ὁποῖον φλέγεται ἢ εἰς ἕνα σφουγγάρι, τὸ ὁποῖον σταλάζει ἀπὸ ὅλους τοὺς πόρους του ἀνεξαντλήτους ποσότητας νεροῦ, μόνον ἡ θάλασσα μὲ τὸν δροσερὸν πάντοτε ἀέρα της ἠμπορεῖ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ἀγωνίας αὐτῆς.

Ἡμεῖς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν κυνικῶν καυμάτων τῆς Βενετίας—τὰ ὁποῖα ἄλλως τε εἰς ὅλην τὴν Βόρειον Εὐρώπην ὑπῆρξαν φοβερὰ ἐφέτος—μόνον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μέσα εἰς τὰ βαποράκια ἀνεπνέαμεν

Καὶ ὑπῆρξαν ἡμέραι ὅπου ἐταξειδεύαμεν σχεδὸν διαρκῶς ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὰ μεσάνυκτα. Πολὺ εὐχαρίστως ἀπεφασίσαμεν νὰ θεωροῦμεν τὰ βαποράκια ὡς ἓν εἶδος ξενοδοχείων τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπειδὴ τὸ ταξεῖδι μιᾶς ὥρας περίπου, ὅση ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸ Lido διὰ νὰ μεταβῇ κανεὶς εἰς τὸν σιδηρόδρομον, δὲν ἐστοίχιζε περισσότερον ἀπὸ εἴκοσι λεπτά, ἡ διαμονὴ ἦτο καὶ ὑπὸ οἰκονομικὴν ἀκόμη ἔποψιν ἐλάχιστα δαπανηρά.

Ἔπειτα τὰ μικρὰ αὐτὰ ταξεῖδια ἀνὰ τὰ καταπράσινα νησάκια τῆς Βενετίας, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς ἀνθοδέσμαι σκορπισμέναι μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀνὰ τὴν μεγάλην διώρυγα, τὴν ὁποίαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στολίζουν παλάτια κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε ρυθμοῦ, εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας ἀπολαύσεις τῆς ἐκεῖ ζωῆς. Ἡ φύσις καὶ ἡ Τέχνη ἀδελφωμέναι μὲ τὴν πλέον φανταστικὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου σᾶς ὁμιλοῦν εἰς τὴν πλέον ζωντανὴν καὶ παραστατικὴν γλῶσσαν καὶ σᾶς διηγοῦνται τόσα θαυμάσια πράγματα μιᾶς ἐποχῆς καὶ μιᾶς ζωῆς, τὴν ὁποίαν σᾶς φαίνεται ὅτι ζῆτε καὶ σεῖς ἀκόμη τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὥστε λησμονεῖτε τὸ παρόν, ἀρνεῖσθε τὴν ὕπαρξίν σας καὶ μεταφέρεσθε εἰς κόσμους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τίποτε κοινὸν μὲ τὴν σημερινὴν πραγματικότητα.

Αἴφνης ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τί ἠσθανόμην, ὁσάκις τὸ βαποράκι μας ἐπερνοῦσεν ἀσθματῶν, βιαστικόν, μὲ κίνησιν ὁλοταχῆ, ὥστε τὸ ρεῦμα τοῦ δρόμου νὰ σκορπίζῃ γύρω μας μίαν ζωογόνον καὶ δροσερὰν αὔραν, καὶ πόσον ἐσυγκινούμην, ὅταν ἐπρόβαλεν ἐμπρός μας τὸ ὁλορρόδινον παλατάκι τῆς Δεσδαιμόνας. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὀπίσω ἀπὸ τὰ ὡραῖα παράθυρα τοῦ μαυριτανικοῦ ρυθμοῦ ἐπλανᾶτο ἀκόμη ἡ σκιὰ τῆς νέας καὶ ὡρκίας κόρης, ἡ ὁποία ἠγάπησε τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸν ἡρωϊσμόν, ὑπὸ τὴν ἀηδῆ καὶ ἀπαισίαν μορφὴν ἑνὸς μαύρου. Καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο πεπρωμένον νὰ πληρώσῃ

τὸν ἔρωτα αὐτὸν μὲ τὴν νέαν καὶ ἀγνὴν ζωήν της, θῦμα τοῦ φθόνου καὶ τῆς κακίας, ἀλλὰ καὶ τῆς θηριώδους παραφροσύνης ἑνὸς ἀγρίου.

Καὶ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς στεναγμοὺς τῆς πνιγομένης αὐτῆς ἀρχοντοπούλας μοῦ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουα τὴν θρηνώδη λιτανείαν ὅλων τῶν ἀγνῶν καὶ καλομαθημένων κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα ὁ ἔρως ὁ τυφλὸς καὶ ὁ προδότης ρίπτει ὡς βορὰν εἰς τὰ ἄγρια καὶ θηριώδη ἔνστικτα συζύγων, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὸ πρόσχημα ζηλοτυπίας, δηλητηριάζουν καὶ μεταβάλλουν εἰς κόλασιν ὅλην τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν των.

Καὶ πρὶν ἀκόμη νὰ σβυσθῇ ἀπὸ τὴν φαντασίαν μου ἡ ἀπαισία εἰκὼν τοῦ μαύρου, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὁποίου ὁ Σαίκσπηρ ἀνεζήτησε καὶ ἀπέδωκεν ὅλην τὴν κτηνώδη ἀγριότητα τοῦ θηρίου, τὸ παλάτι Ἀλμπρίτση μὲ τὴν χαρωπὴν θέαν του διαλύει ἀμέσως ὅλα τὰ νέφη τῆς μελαγχολίας, τὰ ὁποῖα εἶχαν σκεπάσει πρὸ ὀλίγου τὴν ψυχήν μου. Ἐδῶ δὲν ἠχοῦν πλέον στεναγμοί, ἀλλ' οὔτε πετᾷ τριγύρω καμμία σκιὰ πένθους καὶ πόνου. Ἐδῶ ὅλα εἶναι ὡραῖα καὶ φωτεινά, ὅλα εἶναι ποίησις καὶ χαρά, ὡς ὑπῆρξε καὶ ἡ ζωὴ τῆς γυναικός, ἡ ὁποία ἐβασίλευσεν ἀρχόντισα αὐτὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς εὐμορφιᾶς μέσα εἰς τὸ παλάτι αὐτό.

Ἐδῶ γύρω πτερυγίζει ἀόρατος μία Ἑλληνικὴ δόξα, ἡ ὁποία μὲ ἕνα θαλερὸν στεφάνι δάφνης διηγεῖται τὴν ὡραίαν καὶ ποιητικὴν ζωὴν τῆς γυναικός, ἡ ὁποία ἐνεπνευσε τὸν Οὔγον Φώσκολον, ὡδήγησε τὴν σμίλην τοῦ Κανόβα καὶ ἐσκόρπισε γύρω της τὴν φεγγοβολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς Ἑλληνικῆς καλλονῆς ἐπὶ ἡμισυν ὅλον αἰῶνα.

Εἶναι ἡ Ἰσαβέλλα Θεοτόκη Ἀλμπρίτση, ἡ ὡραία καὶ πνευματώδης Κερκυραία, ἡ Ἑλληνὶς Στάελ τῆς Βενετίας, τῆς ὁποίας ἡ φιλολογικὴ αἴθουσα ὑπῆρξε τὸ ἐντευκτήριον ὅλων τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν καὶ σοφῶν τῆς Ἰταλίας κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα. Νομίζω ὅτι τὴν βλέπω, ὡς τὴν παριστάνουν αἱ περισωθεῖσαι μέχρι τῶν ἡμερῶν μας εἰκόνες της, μὲ τὸ πτυχωτὸν Ἑλληνικὸν ἔνδυμά της ἔξωμον, μὲ τὰ πλούσια μαλλιά της στεφανωμένα ἀπὸ δύο σειρὰς χρυσῆς ταινίας κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, μὲ τὰ ὡραῖα μάτιά της, φωτοβολοῦντα ὅλον τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς εὐφυΐας, μὲ τὴν κατατομήν της, εἰς τὴν ὁποίαν συνδυάζεται ἡ ἄμεμπτος τελειότης τῶν γραμμῶν ἑνὸς ὡραίου Ἑλληνικοῦ ἀγάλματος μὲ τὴν λεπτὴν εὐστροφίαν τοῦ συνόλου μιᾶς συγχρόνου Παρισινῆς.

Καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι ἐνῷ ἐκεῖ εἰς δέκα βημάτων ἀπόστασιν ὁ ἔρως ὑπῆρξε δήμιος καὶ τύραννος, ἐδῶ ὁ ἔρως νικημένος ἁλυσοδένει καὶ τάσσει δεσμίους ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς νέας Ἑλληνίδος καὶ σύζυγον εὐγενῆ καὶ ἱπποτικόν, θυσιάσαντα τὰ πάντα εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ φίλους μεγαλοφυεῖς καὶ ἐνδόξους καὶ ἄρχοντας ἐστεμμένους καὶ αὐτοκράτορας κραταιοὺς ὡς τὸν μέγαν Ναπολέοντα, ὅστις νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος εἰς τὴν Βενετίαν δὲν ἠμέλησε νὰ καταθέσῃ εἰς τοὺς πόδας της τὸν θαυμασμόν του.

Ἀλλὰ τὸ βαποράκι τρέχει καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ ἡ ἐντύπωσις αὐτή, ἡ ὁποία τόσον μὲ κάμνει περιχαρῆ καὶ ὑπερήφανον, νὰ μὴ σκιασθῇ ἀπὸ εἰκόνας ὀλιγωτέρου ἐνδιαφέροντος, δι' αὐτὸ ἀποφασίζω νὰ διακόψω τὸ ταξεῖδι μου ἐξερχομένη εἰς τοὺς δημοσίους κήπους, ὅπου τὸ παλατάκι τῆς Ἐκθέσεως μὲ τὸν κ. Θωμόπουλον μᾶς περιμένει.

Πρὸς τὴν Ἔκθεσιν.

A tout Seigneur tout honneur. Ἡ Βενετία ἂν καὶ δὲν εἶναι πρώτη εἰς τὴν σειρὰν τῶν αἰθουσῶν, δικαιωματικῶς ὅμως καὶ ὡς ἱδρύτρια τῆς Ἐκθέσεως καὶ ὡς ἀρχαία ἑστία Τέχνης, ἧς τὸ παρὸν ἀμιλλᾶται μὲ τὸ παρελθόν, θὰ λάβῃ ἐδῶ τὰ πρωτεῖα,

Δύο αἴθουσαι μεγάλαι, στολισμέναι κατὰ τὸν Ἐνετικὸν ρυθμόν, ἀπὸ ἐπιτροπήν, ἧς τὰ ὀνόματα εἶναι συνώνυμα μὲ τὴν σύγχρονον εἰς τὰς κοσμητικὰς Τέχνας δόξαν τῆς Βενετίας. Ὁ dal Zotto ὁ Fragiacomo ὁ Nono καὶ ὁ Tito ἠμποροῦν νὰ μὴν λέγουν τίποτε εἰς ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι πολὺ ὀλίγον ἐσυνειθίσαμεν νὰ βλέπωμεν εἰς τὰς τοπικὰς ἐκθέσεις μας τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τοῦ Ζαπείου τὴν κοσμητικὴν τέχνην λαμβάνουσαν οἱονδήποτε μέρος. Ἀλλ' εἰς τὴν Βενετίαν, τὸ ἥμισυ τῆς ἐπιτυχίας τῆς Ἐκθέσεως εἶναι ἡ διακόσμησις, ἡ ὁποία μεταβάλλει κάθε αἴθουσαν εἰς ἕνα βωμὸν μιᾶς ὡραίας θεότητος. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ θεότητες αὐταὶ καὶ ὅταν ἔχουν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πατρίδα καὶ καταγωγήν, ὅπως εἶναι αἱ τῶν διαφόρων Ἰταλικῶν πόλεων καὶ ὅταν ἀνήκουν εἰς ἔθνη ξένα καὶ διάφορα διερμηνεύουν τὸ ἐθνικὸν πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς παραδόσεις καὶ τὴν αἰσθητικὴν ἀντίληψιν τοῦ κάθε λαοῦ.

Ἡ Βενετία λοιπὸν τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἐφρόντισε νὰ στολίσῃ μὲ τὸν πλέον πρωτότυπον καὶ παράδοξον τρόπον τοῦ κόσμου ἔχει τὸ αἴσθημα τῆς κοσμητικῆς ἀνεπτυγμένον εἰς βαθμὸν τελειότητος μοναδικόν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπόπειρα μόνον περιγραφῆς τοῦ στολισμοῦ τῶν αἰθουσῶν αὐτῶν εἶναι ματαιοπονία. Ὁ μόνος τρόπος ἀντιλήψεως, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ συστήσῃ εἰς ὅσας καὶ ὅσους συγκινεῖ μία ὡραία στολισμένη αἴθουσα εἶναι νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἔκθεσιν τῆς Βενετίας τὸ 1907.

Ἡ τέχνη ἀντιπροσωπεύεται μὲ τοιοῦτο πλῆθος ὡραίων ἔργων, ὥστε δὲν εἰξεύρει τις ποῖα νὰ πρωτοθαυμάσῃ καὶ ποῖα νὰ πρωτοαναφέρῃ. Ὁ Rotta, ὁ μεγάλος Ἐνετὸς διδάσκαλος ἀντιπροσωπεύεται μὲ μίαν *ἐλεημοσύνην*, ἔργον τοιαύτης ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, ἀλλὰ καὶ τοιαύτης λεπτότητος σχεδίου καὶ ἀβρότητος χρωματισμῶν, ὥστε νὰ ἀποτελῇ ἀληθῆ ἐλεημοσύνην διὰ τὰ μάτια καὶ τὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ θεατοῦ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀβρότητα τὴν ἰδανικὴν τοῦ Rotta σᾶς ἀποσπᾷ ὁ Milesi μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Carducci τοῦ διασημοτέρου τῶν συγχρόνων ποιητῶν τῆς Ἰταλίας. Ὁ Carducci εἶναι μία μορφὴ ἔντονος καὶ σοβαρά, μία φυσιογνωμία, τὴν ὁποίαν ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος ἐμψυχόνει, γιγαντοποιεῖ, ἐπιβάλλει. Δὲν εἰξεύρω ἐὰν ἡ εἰκὼν ἀποδίδῃ πιστῶς τὴν μορφὴν τοῦ Carducci ὡς ἀνθρώπον, διότι δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὡς γνωρίζω τὸν ποιητὴν ἀπὸ τὸ ἔργον του, ὡς γνωρίζω τὸν σοφὸν ἀπὸ τὴν λατρείαν, ἣν τοῦ ἀπονέμει ὁλόκληρος ἡ Ἰταλία καὶ ὅλος ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων, βεβαίως εἶναι ὁ Carducci τῆς Ἐκθέσεως μὲ τὸ ρυτιδωμένον καὶ συνωφρυωμένον μέτωπον,

μὲ τὴν αὐστηρὰν κατατομήν, μὲ τὸ βλέμμα τὸ πύρινον, τὸ ὁποῖον περικλείει κόσμους ὅλους ἀγνώστους καὶ μυστηριώδεις.

Ἀλλ' ὅπου οἱ Ἐνετοὶ ζωγράφοι διακρίνονται εἶναι τὰ τοπεῖα, εἶναι ἡ φύσις, ἡ ὁποῖα ὑπῆρξε καὶ εἶναι ὁ μεγαλήτερός των διδάσκαλος, ἡ ὁποία εἰς κάθε σημεῖον παρουσιάζεται καὶ ὑπὸ νέαν καὶ πρωτότυπον εἰς τὴν ὡραιότητά της μορφήν.

Τὰ Fondameuta τοῦ Murauo τοῦ Veruda, ἡ πτωχὴ Βενετία τοῦ Salvatino Luigi, ὁ Mozetti μὲ τὴν Malga, ὁ Sartorelli, ὅλοι αὐτοὶ σᾶς κάμνουν νὰ στέκεσθε ὥραν πολλὴν ἐμπρὸς εἰς τὰς εἰκόνας των καὶ νὰ φεύγετε μὲ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἐὰν ἡ Βενετία ἔχασε πλέον τοὺς μεγάλους ἄνδρας της καὶ τοὺς μεγάλους θαλασσοκράτορας τοῦ παρελθόντος, ἔμεινε ὅμως καὶ μένει τροφὸς πάντοτε τῶν τεχνῶν, αἱ ὁποῖαι συνεχίζονται ὑπὸ ἄλλην μορφὴν δυνάμεως καὶ ἄλλην ἐκπροσώπησιν τοῦ ὡραίου, μὲ παρὸν τὸ ὁποῖον ἂν δὲν φθάνῃ τὸ παρελθόν, δὲν ὑστερεῖ ὅμως καὶ πολὺ ἐκείνου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἕνας περίπατος.

Σήμερα ἡ Jane εἶνε ἀδιάθετη δι' αὐτὸ ὁ Τρὸτ θὰ ὑπάγῃ περίπατο μόνον μὲ τὴν παραμάνα καὶ τὴν δεσποινίδα Λουκίαν. Εἶνε κάτι τὸ ὁποῖον τοῦ ἀρέσει. Ἡ παραμάνα θὰ σπρώχνῃ τὸ ἁμαξάκι καὶ θὰ προσέχῃ τὴν μικρούλα καὶ ἔτσι δὲν θὰ προσέχῃ εἰς τὸν Τρότ. Ἐκεῖνος θὰ ἠμπορῇ νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ περάσει ἀπὸ τὸν νοῦν, χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανείς. Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Τρὸτ δὲν σκέπτεται οὔτε νὰ τρέχῃ στὴν μέση τοῦ δρόμου, οὔτε νὰ περπατῇ μέσα εἰς τὰ νερά, οὔτε νὰ κάθεται χάμω, ἂν καὶ θὰ ἠμπορῇ νὰ τὸ κάμῃ. Θὰ πάρῃ μαζῆ του τὸν Ζίπ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τότε ὅπου ἐσυμφιλιώθηκαν μὲ τὸν Τρὸτ δὲν τὸν ἐγκαταλείπει πλέον. Τί ὡραία συντροφιὰ ὅπου θὰ κάμουν. Ὁ Τρὸτ θὰ ἔχῃ τὸ ὕφος σοβαρὸν καὶ θὰ εἶνε ὁ κύριος τῆς συντροφιᾶς· εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένος, ὥστε ἀφίνει νὰ τὸν ἐνδύσουν ἡσυχος σὰν ἄγγελος καὶ κατεβαίνει εἰς τὸ περιβόλι ὅπου περιμένει τὸ ἁμαξάκι τῆς δεσποινίδος Λουκίας. Ὁ Ζὶπ ἔχει διάθεσιν νὰ τρέχῃ καὶ νὰ πηδᾷ, ἀλλ' ὁ Τρὸτ τὸν ἐμποδίζει μὲ σοβαρότητα· ἐκεῖνος τρέχει ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔπειτα μ' ἕνα πήδημα ρίχνεται τοῦ Προύς, ὁ ὁποῖος περιπατοῦσε ἥσυχα. Ὁ Προὺς φυσᾷ, φουσκόνει ὅλο του τὸ μαλὶ καὶ πηδᾷ ἐπάνω εἰς τὸ παράθυρο ἀπὸ ὅπου βλέπει τὸν ἀντίπαλόν του.

Τέλος ἐμφανίζεται ἡ ἡρωΐς εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς παραμάνας της, στολισμένη μὲ ἄσπρα φορέματα καὶ ἕνα βέλο εἰς τὸ πρόσωπον διότι κάμνει πολὺ ἀέρα, τὸ ὁποῖον δὲν τὴν εὐχαριστεῖ διόλου, καὶ ὅμως ἀφίνει νὰ τὴν βάλουν εἰς τὸ ἁμαξάκι της χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν. Ἡ μαμὰ ἀπὸ τὴν πόρτα λέγει εἰς τὴν παραμάνα νὰ τοὺς πάῃ ἀπὸ μέρος ὅπου νὰ μὴν φυσᾷ, διὰ νὰ μὴν κρυώσῃ ἡ μικρούλα.

— Εἰς τὸν περίπατο τοῦ Valade; προτείνει ὁ Τρότ.

— Ναί, ἐὰν θέλετε; Ἀποκρίνεται ἡ μαμά.

Ὁ Τρὸτ εἶνε εὐχαριστημένος, ὁ περίπατος τοῦ Valade εἶνε δι' αὐτὸν κάτι ἔκτακτον, κάτι τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει σὰν ἐκκλησία εἰς τὴν ὁποίαν πηγαίνουν μὲ κάποιαν εὐλάβειαν. Εἶνε ἡ συνάντησις ὅλου τοῦ καλοῦ κόσμου, καὶ τί εὐτυχία ἂν συναντήσουν ἐκεῖ καὶ τὴν Μαρία de Milly! Ἡ συντροφιά των θὰ ἔχῃ τότε ὕφος ἀριστοκρατικόν! Ἕνα παχὺ παιδάκι ντυμένο κάτασπρα, μέσα εἰς ἕνα ὡραῖο καροτσάκι τὸ ὁποῖον τραβᾷ μία παραμάνα καλοθρεμμένη· κοντά της πηγαίνει ἕνας μικρὸς κύριος τὸν ὁποῖον ἀκολουθεῖ ἕνας θαυμάσιος σκύλος μαῦρος. Ἡ εἰκόνα αὕτη εὐχαριστεῖ τὸν Τρότ, δὲν εἶναι μάταιος, ἀλλ' εἶναι στιγμαὶ ὅπου αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ φανῇ κάτι καὶ περιπατεῖ σοβαρός.

Καθὼς φαίνεται ἡ ἀδελφούλα Λουκία δὲν εἶνε τῆς αὐτῆς γνώμης· φαίνεται δὲ ὅτι ἐξύπνησε μὲ κακὴν διάθεσιν. Ὁ Τρὸτ πότε, πότε τῆς ὁμιλεῖ μὲ ἀγάπην, ἀλλὰ δὲν λαμβάνει ἄλλην ἀπάντησιν ἀπὸ φωνὲς θυμωμένες. Ὅλη της ἡ προσοχὴ φαίνεται συγκεντρωμένη εἰς μίαν ὡρισμένην ἰδέαν, πῶς νὰ βγάλῃ τὸ βέλο τὸ ὁποῖον τῆς φόρεσαν· τὸ πιάνει ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τὸ βάζει εἰς τὸ στόμα της, εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν σχηματίζεται ἕνα σημάδι βρεμμένο. Ὁ Τρὸτ προσπαθεῖ νὰ τὴν διασκεδάσῃ καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ αὐτὴν τὴν διασκέδασιν, ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἀρέσει διόλου, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα· τότε καταφεύγει εἰς τὴν παραμάνα.

—Παραμάνα, κύτταξε ἂν μπορῇς νὰ τὴν κάμῃς νὰ μὴν μεταχειρίζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ βέλλο της.

Ἡ παραμάνα σταματᾷ τὸ καροτσάκι, βγάζει τὸ βέλο ἀπὸ τὸ στόμα της Λουκίας καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ στεγνώσῃ. Ἡ δεσποινὶς Λουκία διὰ νὰ δείξῃ τὴν δυσαρέσκειάν της ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ καὶ πέφτει ἀποτόμως ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πρὸς μεγάλον φρδον τῆς παραμάνας της, ἡ ὁποία νομίζει κάθε φορὰν ὅτι θὰ πέσῃ. Εὐχαριστημένη ἡ Λουκία ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅπου ἔκαμε τὸ παιχνίδι αὐτό, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ, ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι κανεὶς δὲν τὴν ἐπρόσεχεν, ἔμεινεν ἥσυχος μὲ κακὴν διάθεσιν.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὸν περίπατον τοῦ Valade. Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ἦτο πλῆθος ἀπὸ παραμάνας μὲ παιδάκια. Κάθουνται ἢ περπατοῦν σὰν μεγάλες κυρίες, αἱ ὁποῖαι συνομιλοῦν μὲ κυρίους ὅπου κάθουνται κοντά των. Εἶνε μέρος ἀριστοκρατορικὸ ὅπου ὅλοι ἔχουν ὕφος ἐπίσημον καὶ ὅπου ἀπαγορεύονται τὰ πολὺ θορυβώδη παιχνίδια. Εἰς τὴν δεσποινίδα Λουκίαν δὲν ἔκαμε καμμίαν ἐντύπωσιν ἡ ἐπισημότης τῆς θέσεως. Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἁμαξιοῦ της, ζητῶντας νὰ ξαπλωθῇ μέσα, μὲ κακὴν διάθεσιν. Ὁ Τρὸτ δὲν εἶνε διόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαγωγήν της, θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐφέρετο ἀλλέως. Τέλος ἡ παραμάνα σταματᾷ κοντὰ εἰς ἕνα κάθισμα, βγάζει τὴν Λουκίαν ἀπὸ τὸ ἁμαξάκι καὶ τὴν βάζει νὰ σταθῇ κρατῶντάς την κάτω ἀπὸ τὲς μασχάλες. Αὐτὸ βεβαίως θὰ τὴν ἡσυχάσῃ, καὶ πραγματικῶς δι' ὀλίγην ὥραν ὅλα πηγαίνουν καλά. Ὁ Τρὸτ ἔχει τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ ἀκούσῃ μίαν ὡρίαν κυρίαν νὰ λέγῃ εἰς μίαν ἄλλην: «Κύτταξε τί ὡραῖο παιδάκι», καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτήν. Τὰ πράγματα ἔτσι πᾶνε καλά. Ὁ Ζὶπ

ἦλθε καὶ κάθησε κοντὰ εἰς τὸν Τρότ, ὁ ὁποῖος σκέπτεται ὅτι ὅλοι μαζὶ θὰ ἀποτελοῦν μιὰν ὡραίαν εἰκόνα. Κρίμα ὅπου ἡ Μαρία de Milly δὲν ἦλθε! Θὰ τῆς ἔδιχνε τὸν σκύλον του καὶ τὴν ἀδελφούλαν του.

Ἡ ἀδελφούλα ὅμως ἔχει τὰ νεῦρά της καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ θυμώνῃ, γιατὶ ἡ παραμάνα της δὲν τὴν ἄφινεν νὰ καθήσῃ χάμω καὶ νὰ κάνῃ θόρυβο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου μιὰ κυρία ὅπου κάθεται σ' ἕνα πάγκο καὶ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα της, τὴν κυττάζει μὲ ἀνυπομονησίαν καὶ πηγαίνει νὰ καθίσῃ μακρύτερα. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Λουκία δὲν δίδει προσοχὴν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ τραβᾷ τὸ βέλο της μὲ τὰ δύο χέρια. Ἡ παραμάνα προσπαθεῖ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, ἀλλὰ ματαίως, ἐκείνη τῆς τραβάει τὶς κορδέλλες τῆς σκούφιας της καὶ θέλει νὰ πιάσῃ καὶ τὸν Ζὶπ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸ κατορθώνει θυμώνει καὶ φωνάζει· ἐκείνην τὴν στιγμὴν μιὰ φωνίτσα καλημερίζει τὸν Τρότ. Εἶνε ἡ Μαρία de Milly. Δὲν ἔρχεται εἰς καλὴν στιγμήν, ὁ Τρὸτ ὅμως τῆς ὁμιλεῖ καὶ τῆς παρουσιάζει τὸν Ζίπ, εἰς τὸν ὁποῖον λέει νὰ δώσῃ τὸ πόδι του. Ἀλλ' ἡ Μαρία τὸν γνωρίζει ἤδη. Ἡ ἀδελφούλα δὲν θέλει νὰ τὴν δοῦν· μόλις τὴν πλησιάζει ἡ Μαρία κρύβεται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν γιακὰ τῆς παραμάνας. Ὁ Τρὸτ εἶνε πολὺ θυμωμένος, ἐνῷ ἡ Μαρία γελᾷ. Προσπαθεῖ καὶ πάλιν νὰ δῇ τὴν μικρούλα, ἀλλὰ τίποτε, τότε λέγει τοῦ Τρότ:

— Ἡ ἀδελφούλα σου δὲν εἶνε διόλον καλή. Καὶ ἀπομακρύνεται. Ὁ Τρὸτ εἶνε πολὺ δυστυχὴς καὶ ἡ παραμάνα προσπαθεῖ καὶ πάλιν νὰ τὴν ἡσυχάσῃ καὶ τὴν βγάζει ἀπὸ τὸ ἁμαξάκι. Τὴν βάζει ὀρθὴ ἐπάνω εἰς τὸν πάγκο, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐννοεῖ νὰ σιωπήσῃ· ἔξαφνα σιωπᾷ. Τί τῆς συνέβη; Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κάθισμα εἶνε μιὰ πορτοκαλιὰ γεμάτη πορτοκάλια, τὰ ὁποῖα θαυμάζει ἡ Λουκία καὶ μὲ μία παντομίμα πολὺ ἐκφραστικὴν ζητεῖ ἀπὸ τὴν παραμάνα νὰ τῆς τὰ δώσῃ.

Ἐκείνη τῆς ἀπαντᾷ μὲ τὴν ἰδιαιτέραν γλῶσσάν της ὅτι δὲν εἶνε καλὰ καὶ τῆς δίδει τὴν κούκλα, τὴν ὁποίαν ἡ μικρούλα πετᾷ μὲ θυμὸν καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν, ἐνῷ ὁ Τρὸτ δὲν ἠξεύρει τί νὰ κάμῃ καὶ τέλος προσπαθεῖ μαζῆ μὲ τὴν παραμάνα νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς δυστυχίας τοῦ Τρότ, ὁ Ζὶπ ὁ ὁποῖος ἔγινε τέλος νευρικὸς σηκόνει τὸ κεφάλι του καὶ ἀρχίζει νὰ γαυγίζῃ. Ὅσοι περνοῦν στέκονται κοντά των καὶ σχηματίζεται ἕνας κύκλος· ὁ Τρὸτ εἶνε τόσον στενοχωρημένος, ὥστε θέλει νὰ κλάψῃ, ἀλλ' ἡ μεγάλη ἀπάθεια τῆς παραμάνας τοῦ δίδει δυνάμεις καὶ ἀφοῦ ἡσύχασε τὸν Ζὶπ κάθεται κοντὰ εἰς τὴν ἀδελφούλα τὴν ὁποίαν τέλος κατώρθωσε νὰ ἡσυχάσῃ ἡ παραμάνα, ἀφοῦ τῆς ἔδωσε τὸ βιβίτσι της νὰ πιῇ. Ὁ κύκλος διαλύεται καὶ ὁ Τρὸτ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀκούει ἀπὸ τὴν παραμάνα ὅτι εἶνε ὥρα νὰ ἐπιστρέψουν. Ἡ δεσποινὶς Λουκία φαίνεται ὅτι ἔχει καλλιτέραν διάθεσιν καὶ ἡ ἐπιστροφὴ δὲν θὰ εἶνε τόσον κακή. Εἰς τὸ γύρισμα μιᾶς δενδροστοιχίας ἀπήντησαν τὴν δεσποινίδα Bay μαζῆ μὲ μίαν ἄλλην κυρίαν· τοὺς ἐσταμάτησαν διὰ νὰ ἴδουν τὴν μικρούλα, ἡ ὁποία αὐτὴν τὴν φορὰν, παρὰ τοὺς φόβους τοῦ Τρότ, ἦτο πολὺ εὐγενὴς μαζῆ των, καὶ ἄφησε νὰ τὴν φιλήσουν καὶ νὰ τὴν χαϊδεύσουν χαμογελῶντας. Ἡ καταιγίδα εἶχε περάσει, ἡ Λουκία ἔβλεπε τριγύρο εὐχαριστημένη καὶ γελοῦσε τοῦ Τρότ, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε κοντὰ εἰς τὸ ἁμαξάκι της· ἐκεῖνος ὅμως τὴν ἔβλεπε σοβαρός, ἀλλ' ἐκείνη διπλασίαζε τὰ γέλοιά της ὥστε τέλος καὶ ὁ Τρὸτ τὴν ἐσυγχώρησε καὶ ἄρχισε καὶ ἐκεῖνος νὰ γελᾷ μαζῆ της. Καὶ ὅταν ἡ μαμὰ τὸν ἠρώτησε, ἂν ἔκαμαν καλὸ περίπατο, ἀπήντησε μὲ ὕφος σχεδὸν εὐχαριστημένο.

— Ἀρκετὰ καλόν, εὐχαριστῶ.. Ἄλλην φορὰν ὅμως ὅταν θὰ πάῃ μὲ τὴν Λουκία περίπατον προτιμᾶ νὰ μὴν πάῃ εἰς τὸν περίπατον τοῦ Valade. Ἡ ἀδελφούλα εἶνε ἀκόμη πολὺ μικρούλα διὰ νὰ πηγαίνῃ ἐκεῖ.

(μεταφρ. Δος Εἰρ Νικολαΐδου)

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀλέκος μὲ τὴν γυναῖκα του περιεφέροντο εἰς τὸ Παρίσι, ἀναζητοῦντες τὴν Σόνια, αὐτὴ συνοδευομένη ἀπὸ τὸν συμπολίτην της ἰατρὸν καὶ ἀπὸ τὴν γραῖαν οἰκονόμον της διηυθύνετο ἐντὸς ἁμάξης κλειστῆς εἰς τὰς Βερσαλλίας.

Δὲν ἤθελε νὰ εἰπῇ ἀμέσως εἰς τὸν φίλον της ὅτι κατέφυγεν εἰς αὐτόν, διότι δὲν εἶχε χρήματα, ἀλλὰ καὶ ἐφοβεῖτο, μήπως, μένουσα ἔστω καὶ ὥραν ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι ἀνεκαλύπτετο ἀπὸ τὸν Ἀλεκον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα θὰ ἀπεχωρίζετο.

Ὁ νέος Ρῶσσος, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐθαύμαζε τὴν Σόνια καὶ πάντοτε τὴν ἀγαποῦσε, ἐξέλαβεν ὡς ἰδιοτροπίαν της ἢ μᾶλλον ὡς μίαν ἔκπληξιν εὐχάριστον τὴν πρωινὴν αὐτὴν ἐκδρομὴν εἰς τὸ ὡραῖον Παρισινὸν προάστειον. Ἡ ἡμέρα, τὴν ὁποίαν χθὲς ἀκόμη εἶχαν περάσει εἰς τὴν ἐξοχήν, τόσον ὡραῖα, τόσον ἀπολαυστικά, τῆς ἤνοιξε, φαίνεται, τὴν ὄρεξιν, ἐσκέφθη ὁ νέος ἰατρὸς καὶ γυναῖκα τῶν πρώτων ἐντυπώσεων, ὡς ἦτο αὐτή, ἠθέλησε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτὴν καὶ τὴν χαράν, ὕστερον μάλιστα ἀπὸ τὴν πένθιμον καὶ θλιβερὰν ζωήν, τὴν ὁποίαν ἔζη μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας της.

Ἕνα πρᾶγμα μόνον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ὁ νέος ἰατρός· διατί ἡ Σόνια εἶχε φέρει μαζή της καὶ τὴν νιάνια της; Δὲν εἶχε πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν; εἶχε λάβει ἀπόφασιν νὰ μείνῃ ἡμέρας εἰς τὰς Βερσαλλίας; Ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον καὶ τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην γρηάν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι τόσον ἐστενοχωρεῖτο καὶ τόσον ἐνοσταλγοῦσεν εἰς τὸ Παρίσι;

Ἡ Σόνια ἐν τούτοις δὲν τοῦ ἐφαίνετο οὔτε εὔθυμος, οὔτε εὐχαριστημένη. Κάτι πολὺ σοβαρὸν τὴν ἀπησχόλει, κάτι εἶχε νὰ εἰπῇ καὶ δὲν εὕξευρε πῶς νὰ τὸ εἰπῇ. Ὁ νέος ἰατρὸς ἐννόησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ μὲ κάθε τρόπον ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν στενοχωρίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐβασάνιζε. Ἀκολουθῶν ὡς ἄνθρωπος τὰς ἰδίας ἀρχὰς ὅπου ἠκολούθει καὶ ὡς ἰατρός, ἔβαινε πάντοτε χωρὶς δισταγμὸν πρῶτα εἰς τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελε νὰ αἰσθάνεται πάσχουσαν. Διὰ τοὺς

ἀνθρώπους μάλιστα τοὺς ὁποίους ἠγάπα, ἐθεώρει ὑποχρέωσιν του, νὰ τοὺς ἀπαλλάσῃ εὐθὺς καὶ μὲ κάθε θυσίαν ἀπὸ τὰς θλίψεις καὶ τὰς ἠθικὰς στγκινήσεις, τὰς μεγάλας αὐτὰς καταιγίδας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὡς τὰς ὠνόμαζε. Ἦτο εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος ὅταν ἠμποροῦσε νὰ μεταβάλῃ τὴν τρικυμίαν εἰς γαλήνην καὶ μόνον τότε ἠσθάνετο κάποιαν ὑπεροχὴν καὶ κάποιαν ἀξίαν εἰς τὸν ἑκυτόν του.

—Δὲν ἔχετε ἀρρώστους πολὺ βαρειά, ἠρώτησεν ἐξαφνα ἡ Σόνια, ἀπὸ τοὺς ὁποίους σᾶς ἀπομακρύνω τόσον ἀδιάκριτα;

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι λίγο ἢ πολὺ ἄρρωστοι, ἀγαπητή μου, καὶ ἡ θέσις μου εἶναι κοντὰ εἰς τοὺς ἀρρώστους, μὲ τοὺς ὁποίους μὲ συνδέει φιλία καὶ συμπάθεια μεγάλη καὶ χωρὶς ὅρια. Οἱ ἄλλοι, οἱ ξένοι, ἂν ἐγὼ δὲν ὑπάγω, ἠμποροῦν νὰ μὲ ἀντικαταστήσουν μὲ ἄλλον. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ εἰπῇς πόσον καιρὸν θὰ μὲ χρειασθῇς, διὰ νὰ στείλω ἕνα petit bleu εἰς φίλον μου ἰατρόν, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ πλησίον τῶν ὀλίγων ἀσθενῶν μου.

Ἡ Σόνια ἐστέναξεν, ὡς νὰ τῆς ἐσηκώνετο ἕνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος. Ἠσθάνετο ὅτι τέλος πάντων δὲν ἦτο μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι ἡ φιλία τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ τοῦ τόσον καλοῦ καὶ τόσον ἀφελοῦς θὰ τὴν ἔσωζαν ἀπὸ κάθε κίνδυνον.

Καὶ ἐνῷ αὐτὴ ἔκαμνε τὰς σκέψεις αὐτὰς ἡ νάνα ζαρωμένη μέσα εἰς τὸ σάλι της ἠσθάνετο ἕνα ἀκατάσχετον πόθον νὰ πέσῃ εἰς τὰ πόδια τοῦ νέου ἰατροῦ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ὡς εὐχαριστοῦν καὶ προσκυνοῦν ἕνα θεόν, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾶ καὶ σώζει. Καὶ κατελαμβάνετο συγχρόνως ἡ γρηὰ νάνα ἀπὸ μίαν ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νὰ εἰπῇ, νὰ φωνάξῃ εἰς τὴν νέαν κυρίαν της: μὰ τί κάνεις λοιπόν, μπάρισνα, καὶ εἰς τί σοῦ χρησιμεύουν αὐτὰ τὰ ὡραῖα καὶ νέα ματία, ἀφοῦ δὲν βλέπεις καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεσαι τί καρδιὰ μάλαμα ἔχει ὁ νέος γιατρός. «Ἄ! ἂν ἐγὼ ἤμουν νέα καὶ ἤμουν εἰς τὴν θέσιν της, εἴξευρα τί θὰ ἔκανα», εἶπε, μεγαλοφώνως μονολογοῦσα.

Τί θάκανες νιάνια, εἶπεν ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πάντοτε νὰ ἀστεΐζεται μὲ τὴν γερόντισσαν καὶ ὁ ὁποῖος τὴν φορὰν αὐτὴν ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχεν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς της διὰ νὰ μάθῃ τὸ αἴτιον τῆς λύπης τῆς νέας φίλης του.

Ἡ Σόνια, ἡ ὁποία ἐμάντευσε τὴν ἀπάντησιν τῆς νιάνιας, τὴν ἐκύτταζε μὲ βλέμμα τόσον αὐστηρόν, ὥστε ἡ δυστυχὴς ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἀλλ' ἄναρθρον. Ἔπειτα, ὡς νὰ συνῆλθε καὶ ὡς νὰ ἠννόησεν ὅτι κάτι ὤφειλε νὰ εἰπῇ, ἀπήντησε μὲ τὴν ταπείνωσιν τῶν Ρώσσων ὑπηρετῶν πρὸς τοὺς κυρίους των: Ξέρω κ' ἐγὼ τί θὰ ἔκανα; Μήπως ἐγὼ εἶμαι ἀρχοντοπούλα ὅπως ἡ κυρία μου, γιὰ νὰ ξέρω τί θάκανα, ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν της. Ἡ κυρία ξέρει ὅλα καλλίτερα ἀπὸ 'μένα καὶ ἡ κυρία θὰ κάμῃ ὅ,τι εἶναι πειὸ καλό. Ἐγὼ θὰ τὴν ἀκολουθῶ πάντα 'σὰν πιστὸ σκυλλί....

Μπράβο, νάνα, εἶπεν ὁ νέος γιατρός, ἐνῷ ἔθετεν εἰς τὸ χέρι τῆς γρηᾶς ἕνα ἀσημένιο νόμισμα. Δὲν κατώρθωσαν νὰ σὲ ἀλλάξουν αὐτοὶ οἱ αὐθάδεις καὶ διεφθαρμένοι ὑπηρέται τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ νάνα ἥρπασε μὲ εὐγνωμοσύνην τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ τὸ ἐφίλησε.

Ἀλήθεια ἡ νάνα ἔχει δίκαιον. Εἶσθε ὁ καλλίτερος φίλος, τὸν ὁποῖον ὁ θεὸς μοῦ ἔστειλε εἰς τὴν ἐρήμωσίν μου αὐτήν.

Ἠμποροῦσα νὰ εἶμαι κάτι περισσότερον ἀπὸ φίλος, ἐὰν ἤθελες, ἐσκέφθη ὁ νέος ἰατρός, ὁ ὁποῖος ὅμως οὐδέποτε ὡμίλει περὶ τῶν αἰσθημάτων του πρὸς τὴν Σόνιαν μετὰ τὴν ἀρνησιν τῆς προτάσεως τοῦ γάμου, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε κάμει.

Καὶ σήμερον ἐξηκολούθησεν ἡ νέα γυναῖκα, ἔχω ὑπέρποτε ἀνάγκην τῆς φιλίας καὶ τῆς συνδρομῆς σας. Εὑρίσκομαι προ ἑνὸς κινδύνου, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀποφύγω καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μὲ σώσετε.

Καὶ μὲ λέξεις ξηρὰς καὶ νευρικότητα μεγάλην ἡ Σόνια διηγήθη τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀλέκου εἰς τὸ Παρίσι τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὸ σπίτι της καὶ τὴν φοβερὰν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εὑρίσκετο, ἐὰν ἐκεῖνος κατώρθωνε νὰ τὴν ἐπαναστήσῃ εἰς τὴν τύχην του συγκρίνων αὐτήν, ὄχι μὲ τὰς λαμπροτέρας τύχας, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον μὲ τὰς πλέον κακάς· ἐκ τούτου βέβαια ἡ εὐτυχία του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι, ὅταν κανεὶς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἐπροβιβάζετο, ἐὰν ἤξιζε, ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος, ὅπως δι' ὅλα τὰ δίκαια πράγματα. ἐὰν ἀπ' ἐναντίας, αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἔλεγον ὅτι ὤφειλε τὴν προαγωγήν του εἰς κάποιαν εὔνοιαν, ἐκινοῦσε τὸ κεφάλι, ἂν τὸν ἠρώτα κανείς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δείξῃ ὅτι τοιούτου εἴδους προαγωγὴν δὲν τὴν ἤθελε.

Ὑπανδρεύθη νέος μὲ γυναῖκα, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καμμίαν περιουσίαν, βλέπετε ὅτι ἦτο πρωτότυπος. Ἡ σύζυγός του ὅμως εἶχε πνεῦμα τάξεως τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ ἰδικόν του καὶ ἔρωτα μεγάλον διὰ τὴν ἐργασίαν. Ὄχι μόνον δὲν ἔπαυέ ποτε νὰ ἐργάζεται, ἀλλ' οὔτε ἐκουράζετο ποτέ. Ὅπως καὶ αὐτὸς δὲν ἐζήτει νὰ εὕρῃ καθήκοντα ἀνώτερα ἀπὸ τὰ κοινά, ὥστε νὰ δικαιολογῆται εἰς τὸν ἑαυτόν της ὅταν ἄφινε τὸ ἕνα διὰ νὰ πιάσῃ τὸ ἄλλο. Ἔμενε εἰς τὸ σπίτι, ἐπεριποιεῖτο τὸν σύζυγόν της καὶ ἐφρόντιζε διὰ τὸ νοικοκυριό της. Διὰ τῆς τάξεως, τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἐργασίας ἐξοικονομοῦσε τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν ἐσόδων, ἀνέτρεφε τὰ παιδιά της μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος· αὐτὸ ἦτο τὸ καθῆκόν της. Ἦτο καθὼς βλέπετε γυναῖκα τοῦ σπιτιοῦ ἐντελῶς, καὶ ἂν κατὰ τύχην ἔκαμνε τὴν γνωριμίαν καμμιᾶς ἀπὸ τὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησε ὁ πολιτισμός, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὴν βεβαιότητα ὅτι διὰ νὰ δείξουν τὴν ὑπεροχὴν τῆς εὐφυΐας των, ἀρκεῖ νὰ περιφρονοῦν τὸν Θεὸν καὶ ὅσους τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν τιμοῦν, εἶνε βέβαιον ὅτι τὴν γυναῖκα αὐτὴν θὰ τὴν ἔβλεπε μὲ οἶκτον καὶ ὑπερηφάνειαν, καὶ θὰ τὴν ἐρωτοῦσε ποῖον ἦτο τὸ ἰδεῶδες της καὶ πῶς ἐζήτει νὰ καταστρέψῃ τὸ ἰδικόν της τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται πολὺ πλέον ὑψηλά, ἀφοῦ στηρίζεται εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὸ καθῆκον.

Ἦτο μητέρα οἰκογενείας καὶ δὲν ἔχανε ποτὲ τὸν καιρόν της τόσον πολύτιμον, εἶχε ἀπὸ πρωΐας τόσα καθήκοντα: νὰ προετοιμάσῃ τὸ πρόγευμα, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγοράν, νὰ ντύσῃ τὰ παιδιά της, νὰ τὰ μάθῃ νὰ διαβάζουν, νὰ ἐργασθῇ εἰς τὸ ἐργόχειρον της, νὰ κάμῃ ἢ νὰ παραγγείλῃ τὰ φορέματα τῆς οἰκογενείας, νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ δεῖπνον καὶ νὰ εὕρῃ καὶ τὸν καιρὸν νὰ ἐξέλθῃ μὲ τὸν σύζυγόν της ἢ νὰ δεχθῇ φίλας της. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τάξιν καὶ ἀκρίβειαν χωρὶς νὰ μείνῃ τίποτε ὀπίσω καὶ εἰς σπίτι χωρὶς περιουσίαν καὶ μὲ παιδιά.

Διότι ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει τρεῖς κόρες. Μετὰ τὴν γέννησιν τῆς δευτέρας, ἐπειδὴ ἦτο προβλεπτικὸς ἄνθρωπος ἐζήτησε ν' αὐξήσῃ τοὺς πόρους τῆς οἰκογενείας ὅταν θὰ ἔπερνε τὴν σύνταξίν του, καὶ ἤρχισε νὰ μανθάνῃ λογιστικὴν καὶ χάρις εἰς τὸ μεθοδικὸν πνεῦμάτου δὲν εὗρε καμμίαν δυσκολίαν. Ὅταν ἡ τρίτη κόρη ἐγενήθη ἀπέθανε ἕνας μακρυνὸς συγγενὴς τῆς γυναικός του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπερίμενον τίποτε, καὶ ὁ ὁποῖος τοὺς ἄφησε 30 χιλ. φραγ. αὐτὸ ἦτο πλοῦτος διὰ τὴν οἰκογένειαν, ἠδύναντο νὰ ζοῦν μὲ περισσοτέραν ἄνεσιν. Ἀλλ' ὁ εὐτυχὴς ἄνθρωπος ἔκαμε ἄλλας σκέψεις καὶ εἶπε εἰς τὴν γυναῖκα του:

— Δὲν ἔχομεν περιουσίαν νὰ δώσωμεν εἰς τὰ καρίτσια μας, πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς δώσωμεν ὄχι μόνον καλὴν ἀνατροφήν, ἀλλ' ἀκόμη καλὸν ἐπάγγελμα. Θὰ χρησιμοποιήσωμεν λοιπὸν τὴν κληρονομίαν δι' αὐτό. Ἂν τὴν φυλάξωμεν ἄθικτον δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν εἰς κάθε κόρην μας εἰσόδημα 500 φραγ. τὸν χρόνον: αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετὸν διὰ νὰ ζήσῃ, θὰ ἔχουν πολὺ περισσότερα ἂν τὰς καταρτίσωμεν καλὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐργάζωνται. Ἡ μητέρα εἰς πολλὰ σημεῖα εἶχε ἰδέας πολὺ περιωρισμένας καὶ μεταξὺ ἄλλων αὐτήν: ὅτι πατέρας εἶνε ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅτι ὅλαι αἱ σπουδαῖαι ἀποφάσεις πρέπει νὰ λαμβάνωνται ἀπ' αὐτὸν καὶ ἡ σύζυγος νὰ τὰς παραδέχεται Καὶ παρεδέχθη καὶ αὐτήν.

Δὲν παρημέλησαν λοιπὸν τίποτε διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν θυγατέρων των. Τὰς ἔμαθαν ἐνωρὶς ν' ἀγαποῦν τὸν Θεόν, νὰ σέβωνται τοὺς γονεῖς των, νὰ θεωροῦν τὴν ἐργασίαν ὡς πρώτην ἀνάγκην Μὴν νομίσητε ὅτι ἡ χαρὰ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό. Ἐγίνοντο μετὰ τῶν τριῶν κοριτσιῶν καὶ τοῦ πατέρα των παιγνίδια. τὰ ὁποῖα τοὺς ἔκαναν νὰ γελοῦν μὲ ὅλην τὴν καρδιά των, εἶχον ἡμέρας ἀναπαύσεως καὶ διασκεδάσεως κατὰ τὴν ἐποχήν. Καὶ ἐπειδὴ εἶχον πολλὰς στερήσεις, ἠσθάνοντο πάντοτε τὴν χαράν π.χ. Ἕνας περίπατος εἰς τὴν ἐξοχήν, ἕνα γλύκισμα τὴν Κυριακὴν, ἕνα μικρὸν δῶρον, ἦσαν πράγματα τὰ ὁποῖα ἔδιδον τὴν χαρὰν εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν.

Εἰς τὴν ἀτμοσφαίραν αὐτὴν ἐμεγάλωσαν τὰ τρία αὐτὰ κορίτσια· ἔκαμαν λαμπρὰς σπουδάς. Ἡ μεγάλη ἀφοῦ ἔδωκε τὰς ἐξετάσεις της ἔδειξε μεγάλην κλίσιν διὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐὰν ἤργησε νὰ εὕρῃ μαθήματα. Βεβαίως δὲν ἐκέρδιζε ποσὰ μεγάλα, ἀλλ' ὅτι ἐκέρδιζε ἦτο τακτικὴ διαρκὲς καὶ ὄχι εὐκαταφρόνητον.

Ἡ δευτέρα ἔδειξε κλίσιν διὰ τὴν ζωγραφικήν. Ὁ πατέρας της ἐφρόντισε νὰ τὴν καλλιεργήσῃ καὶ προσδιώρισε τὴν κόρην του διὰ τὴν ζωγραφικὴν τοῦ ἐμπορίου. Κατόπιν πολλῆς ἐργασίας καὶ ἀκριβείας ἡ νέα κατώρθωσε νὰ ἔχῃ πάντοτε ἐργασίαν. Ζωγραφίζει πορσελάνες, σχεδιάζει ἐπὶ ξύλου καὶ ἐν γένει ἐργάζεται ἀρκετὰ ὥστε νὰ κερδίζῃ διὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἔχῃ καὶ περίσσευμα.

Ἡ τρίτη θὰ γίνει καλὴ ξυλογλύπτης, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ ὅ,τι κάμνει τώρα Χαράζει τὰ ξύλα τὰ ὁποῖα σχεδιάζει ἡ ἀδελφή της καὶ ἔχει καὶ αὐτὴ πάντοτε ἐργασίαν. Ὁ πατέρας των εἶχε πολλὴν τιμιότητα τάξιν, σεβασμὸν εἰς τὸ καθῆκον, διὰ νὰ μένῃ ἄργός. Τὰ ἔτη δὲν τὸν εἶχον καταβάλει ἀποκατεστάθη εἰς τὸ Παρίσι καὶ εἶνε εἰς λαμπρὸν τραπεζιτικὸν κατάστημα ταμίας.

Ἀληθινὴ κυψέλη, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐργάζεται εὐθύμως εἰς τὸ σπίτι αὐτό. Σηκόνονται πολὺ πρωΐ—ἀκόμη καμμιὰ φορὰ καὶ τὸν χειμῶνα πρὶν νὰ φωτίσῃ—πέρνουν μαζῆ ὅλοι τὸ πρόγευμά των καὶ ἔπειτα καθένας πηγαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν του. Μὲ πόσην εὐχαριστησιν ἐπαναβλέπονται τὸ ἐσπέρας πέριξ τῆς τραπέζης Καθένας διηγεῖται λεπτομερῶς πῶς ἐπέρασε τὴν ἡμέραν του καὶ συζητοῦν ὅταν θέλουν ν' ἀγοράσουν τίποτε. Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ πατέρας διαβάζει κάτι μεγαλοφώνως ἐνῶ αἱ γυναῖκες ράπτουν. Εἰς τὰς ἐκτάκτους περιστάσεις πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον Τὴν Κυριακὴν πάντα πηγαίνουν εἰς τὴν πρώτην λειτουργίαν, ἔπειτα πηγαίνουν εἰς τὴν ἐξοχὴν τὸ θέρος ἢ εἰς τὸ μουσεῖον τὸν χειμῶνα. Καὶ τὴν δευτέραν ἕκαστος ἀναλαμβάνει καὶ πάλιν τὴν ἐργασίαν του μὲ χαράν.

Εἶχον ἄδικον νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε εὐτυχής; Δύνασθε μεταξὺ τῶν πλουσίων καὶ ἰσχυρῶν νὰ εὕρητε πολλοὺς ὁμοίους του; Σήμερον ἂν λογαριάσουν ὅλα τὰ ποσὰ ὅπου κερδίζουν φθάνουν εἰς τὸ ποσὸν τῶν 12 χιλ δραχ εἰσόδημα τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν δαπανοῦν ὁλόκληρον Καὶ κάθε κόρη ἔχει καὶ τὰς οἰκονομίας της.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ζῇ ἀκόμη, καὶ εἰς τὸ διάστημα ζωῆς ἀρκετὰ μακρᾶς ἦτο πάντοτε τελείως εὐτυχής. Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν εἶχε μέγαρον εἰς τὴν πόλιν, ἔπαυλιν εἰς τὴν ἐξοχήν, δύο ἢ τρία ἁμάξια καὶ τέσσερα ἄλογα, εἰς τὴν διάθεσίν του. Ποτὲ δὲν ἀπήλαυσε τιμὰς διὰ τὰς ὁποίας νὰ γίνῃ ἀξιοζήλευτος ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του καὶ ποτὲ δὲν ἔπαιξε κανὲν σπουδαῖον πρόσωπον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Μόνον ἡ φύσις τοῦ ἔκαμε τὸ ἀνεκτίμητον αὐτὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει πνεῦμα εὐθύ, καλόν, δίκαιον, ἄκαμπτον. Ὅλαι μαζῆ αἱ δυνάμεις, ὅλαι αἱ ἀναγνώσεις, ὅλα τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν κάμουν ν' ἀλλάξῃ τὰς ἰδέας του

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σωστὴν κρίσιν του, ἡ φύσις τὸν εἶχε προικίσει, ὄχι μόνον μὲ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐργάζεται πάντοτε. Καὶ ὅμως ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, εἶνε ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους δύνανται νὰ θεωρήσουν ὡς τοὺς ἀποκλήρους τῆς γῆς, διότι ἂν καὶ ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ περισσότερον ἄτυχοι ἀπὸ αὐτόν, ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν ἐλυποῦντο διὰ τὸ εἶδος τῆς εὐτυχίας του.

Ὁ εὐτυχὴς ἄνθρωπος, διὰ τὸν ὁποῖον πρόκειται, δὲν εἶχε καμμίαν πατρικὴν περιουσίαν, ἦτο στρατιωτικὸς καὶ χάρις εἰς τὴν ὀρθὴν κρίσιν του, εἰς τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος, χάρις εἰς μεθοδικὴν ἀκρίβειαν εἰς ὅλα, ἦτο ὅτι θέλουν νὰ εἴπουν μὲ τὰς λέξεις αὐτάς: «Ἕνας καλὸς ἀξιωματικός» ἀλλὰ δὲν ἦτο ἔνδοξος ἀξιωματικός. Ἐκτὸς ὅτι ἐγνώριζε τὴν θέσιν του πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, εἶχε μεγάλην πειθαρχίαν καὶ δὲν ἦτο διόλου ἐνδοτικὸς εἰς ἀπαιτήσεις, οὔτε κόλαξ, οὔτε εἶχε πρόθεσιν νὰ ὑποχωρῇ, ὅταν ἡ ὑπηρεσία δὲν τὸ ἀπῄτει. Ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε νὰ κολακεύῃ, δὲν τοῦ ἤρχετο ἡ τύχη βοηθὸς εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ ἔμεινε εἰς τοὺς κατωτέρους βαθμούς. Μόνον τὴν ἐποχὴν ὅπου ἀπεστρατεύθη ἔγινε λοχαγὸς καὶ παρασημοφορήθη. Ὁ εὐτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἀμετάβλη-

ἡ ὁποία εἶχεν ἐξέλθει πρώτη καὶ ἡ ὁποία ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὡραῖον κῆπον, ἐφάνη ὡς νὰ εἶχε λησμονήσει τὴν λύπην καὶ τὴν στενοχωρίαν της.

Ὁ ἰατρὸς τὴν ἠκολούθησεν εἰς ἕνα μικρὸ πρασινοσκεπασμένο κιόσκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκείνη εἶχε λάβει ἤδη θέσιν. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἡ Σόνια εἶχεν ἐντελῶς μεταβληθῆ. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν, τὸ πρόσωπόν της ἐφαιδρύνθη καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀνεγεννᾶτο εἰς νέαν ζωήν. Ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι ἐφλοίσβιζεν ἀνάμεσα εἰς τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν περιπλοκάδων, αἱ ὁποῖαι ἐσκέπαζαν τὸ κιόσκι, ἐνῷ μία ὁλόκληρος συμφωνία πουλιῶν ἔχυνεν εἰς ἀργυροῦς ἤχους μίαν νότα χαρᾶς ἀνάμεσα ἀπὸ δύο μεγάλα δένδρα τοῦ κήπου.

Ἡ νύμφη ἐπλησίασεν εἰς ἕνα νεῦμα τῆς κυρίας της, ἡ ὁποία τῆς ἔδωκε τὸ καπέλλο καὶ τὰ γάντια της διὰ νὰ τὰ κρεμάσῃ εἰς τὸν διάδρομον τοῦ ξενοδοχείου. Καὶ ἡ γραῖα ἀκόμη ἐφαίνετο ἀλλαγμένη μέσα εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἐκεῖνον ὁρίζοντα καὶ εἰς τὸν ζωογόνον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Τί καλὰ ποῦ ζῇ κανεὶς ἐδῶ καὶ τί μωρία ἡ ζωὴ τῶν πόλεων, εἶπεν ἡ Σόνια, ἐνῷ ὁ ἰατρὸς διέτασσε τὸ πρόγευμά των, τσάϊ μὲ γάλα καὶ μὲ αὐγὰ καὶ μὲ χοιρομέρι καὶ μὲ καρπούς.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΓΑΜΟΙ

Κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῶν λουτρῶν εἰς τὴν Βόρειον θάλασσαν, ὅπου γίνεται ἡ μεγαλειτέρα συγκέντρωσις καὶ τῶν δύο φύλων, δύο νέοι τῆς καλλιτέρας Σκωτικῆς κοινωνίας συνηντήθησαν ἀνάμεσα στὰ κύματα καὶ ὁρκίστηκαν παντοτεινὴν ἀγάπην. Οἱ γονεῖς μὴ θέλοντες νὰ κατα στρέψουν τὲν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν των, τοὺς ἠρραβώνησαν. Ἐκεῖνοι εὐγνώμονες εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία τοὺς ἥνωσε, ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τοὺς γάμους των εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ὅπου συνηντήθησαν διὰ πρώτην φορά· καὶ τὴν ὥραν τοῦ λουτροῦ ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν εὐτυχισμένων γονέων καὶ τοῦ πλήθους τῶν προσκεκλημένων, ἔπεσαν μέσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκεῖ ἔγινεν ἡ τελετὴ τοῦ γάμου.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ἐβγῆκαν εἰς τὴν ἀκτήν, ὅπου ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους καὶ ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον παρετέθη γεῦμα, μὲ μουσικὴν τὸ ἆσμα τῆς θαλάσσης ἡ ὁποία ἥνωσε τὴν τύχην τῶν νεονύμφων.

Εἰς τὴν Σκωτίαν ἄλλως τε οἱ ἄνθρωποι ὑπανδρεύονται εὐκολώτατα, ἂν καὶ ἡ τέλεσις τοῦ γάμου συνοδεύεται πάντοτε μὲ πολλὰς προλήψεις. Μερικαὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ἡμέρας διὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, διότι κάθε ἡμέρα φέρει χαρὰν ἢ λύπην.

Ἡ Δευτέρα δίδει πλούτη. Ἡ Τρίτη ὑγείαν. Ἡ Τετάρτη εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀπὸ ὅλας. Ἡ Πέμπτη φέρει λύπας. Ἡ Παρασκευὴ θάνατον. Τὸ Σάββατον δυστυχίαν. Ἐπίσης καὶ οἱ μῆνες ἐξετάζονται. Ὁ Μάϊος εἶνε ὁ χειρότερος μὴν διὰ τὸν γάμον. «Ὅποιος ὑπανδρεύεται τὸν Μάϊον μετανοεῖ πάντοτε.»

Καὶ διὰ τὸ φόρεμα τῆς νύμφης ὑπάρχουν προλήψεις. Ἐπειδὴ εἰς τὴν Σκωτίαν δὲν φοροῦν πάντοτε αἱ νύμφαι λευκὰ δι' αὐτὸ φροντίζουν νὰ ἐκλέγουν τὰ χρώματα ὅπου θὰ τοὺς φέρουν εὐτυχίαν. Αἴφνης τὸ bleu χρῶμα, σημαίνει ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε εἰλικρινής. Τὸ λευκόν, ὅτι ὁ γάμος θὰ εἶναι εὐτυχής. Τὸ κόκκινο, ὅτι πάντοτε θὰ ἔχῃ φόβους.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, εἶνε περίεργον πῶς κατορθώνουν αἱ νέαι νὰ ὑπανδρεύωνται μετὰ τόσης εὐκολίας, καὶ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν ἀκόμη.

ΝΕΟΣ ΣΥΡΜΟΣ

Μεταξὺ τῶν ὑφασμάτων τὰ ὁποῖα θὰ φορεθοῦν ἐφέτος τὴν προτίμησιν ἔχουν τὰ χονδρὰ ὑφάσματα cheviot καὶ τὰ humespen. Ἐπίσης τὰ ἀνδρικὰ ὑφάσματα θὰ εἶναι πολὺ ἐν χρήσει διὰ φορέματα καθημερινῆς χρήσεως tailleur ἢ trotteur μὲ ζακέττες ἢ κοντὲς ἢ ἀρκετὰ μακριές

Τὰ πλέον συνειθισμένα σχέδια εἶναι τὰ careaux καὶ τὰ ριγὲ εἰς διαφόρους χρωματισμούς. Ἐπίσης τὰ σκοτσέζικα, τὰ ὁποῖα ἔχουν μέσα περασμένες κλωστὲς ἄσπρες ἢ χρωματιστὲς ἢ καὶ μικρὰ στίγματα τὰ ὁποῖα δίδουν εἰς τὸ ὕφασμα ἰδιαιτέραν χάριν. Διὰ φορέματα περιπάτου καὶ ἀπογευματινῶν, τὸ νέον ὕφασμα εἶνε ἡ λεπτὴ τσόχα μὲ τετράγωνα ἀπὸ χρωματισμὲς γραμμὲς εἰς ὅλα τὰ χρώματα. Τὸ χρῶμα terre cuite θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου θὰ φορεθοῦν περισσότερον αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Καὶ οἱ μονόχρωμες τσόχες εἶναι πάντοτε τοῦ συρμοῦ καὶ κάμουν πολὺ κομψὰ φορέματα, εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμούς, ἰδίως bleu acier καθὼς καὶ τὸ κόκκινο σκοῦρο.

Πολὺ τῆς μόδας εἶνε ἐπίσης τὰ βελούδα καὶ τὰ κεντήματα, ἀπὸ αὐτὰ κάμνουν ὁλόκληρα φορέματα ἀνάμικτα μὲ τσόχα ἢ μεταξωτὸ τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸ βελοῦδο. Ἰδιαιτέρως ὡραῖα εἶνε τὰ βελοῦδα chiffons, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ χρῶμα καὶ τὴν ποιότητα δύνανται νὰ συγκριθοῦν μὲ τὶς paunes τὶς τόσον μαλακές, αἱ ὁποῖαι τόσον ἐφορέθησαν ἐπί τινα καιρόν.

Μία θαυμασία τουαλέττα, εἶνε φόρεμα ἀπὸ βελοῦδο chiffons χρώματος κρέμ, κεντημένο μὲ ἄσπρες χάνδρες καὶ γαρνιρισμένα μὲ γοῦνα, renard bleu.

Διὰ φορέματα θεάτρου καὶ συναυλιῶν ὁ συρμὸς ἑτοιμάζει νέας ἐκπλήξεις. Διὰ φορέματα μικρῶν συναθροίσεων θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ μεταξωτὰ τὰ γιαλιστὰ ἢ σκέτα ἢ μὲ γραμμές, μὲ κεντημένα κλαδάκια, καθὼς καὶ τὰ σκιερὰ ὑφάσματα. Πολὺ νέον ὕφασμα εἶναι τὸ μουαρὲ glacée μὲ ἄνθη ἀπὸ βελοῦδο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ τῆς ἀναγεννήσεως καὶ οἱ ταφτάδες· κεντημένοι μὲ μπουκέτα χρυσᾶ ἢ πολύχρωμα. Ἐπίσης ὅμως καὶ τὸ κεντημένον ἐν γένει φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ ἐφορέθη, θὰ θριαμβεύσῃ ὅμως καὶ κατὰ τὸν ἐφετεινὸν χειμῶνα.

Σήμερον Κυριακὴν γίνεται ἔναρξις τῶν μαθημάτων τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀρ. 26 Οἰκοκυρικὴν καὶ Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν. Αἱ ἐγγραφαὶ εἴτε ἐργατίδων ἐργοστασίων εἴτε ὑπηρετριῶν θὰ ἐξακολουθήσουν ὅλας τὰς Κυριακὰς τοῦ 8|βρίου ἀπὸ τὰς 2—4 μ. μ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Μελιτζανοῦλες γλυκό. Λαμβάνετε 100 μελιτζάνες μεγέθους βαλανιδίου, τὰς σκαλίζεται ὀλίγον καὶ τὰς βράζετε δύο νερὰ ἕως νὰ μαλακώσουν· εἰς τὸ δεύτερον νερὸ ῥίπτετε καὶ ὀλίγην κανέλαν. Ἀφοῦ βράσουν τὰς θέτετε ἐντὸς ἀγγείου εἰς τὸ ὁποῖον ἐστίψατε 4 λεμόνια καὶ ὀλίγον νερόν, ὥστε νὰ καλύπτωνται, τὰς ἀφίνετε ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, τὰς βγάζετε καὶ τὰς παραγεμίζεται μὲ κουκουνάρια ἢ ἀμύγδαλα καθαρισμένα καὶ σχισμένα καὶ στενὰς λωρίδας. Ἔχετε δέσῃ 1 1)2 ὀκ. ζάχαριν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφοῦ κρυώσῃ ὀλίγον ῥίπτετε τὰς μελιτζάνες σας θέτετε πάλιν εἰς τὴν ψωτιὰν μέχρις οὗ δέσῃς καλᾶ κατόπιν ἀρωματίζετε μὲ περγαμότον.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ